

Tsunamin

Kärleken är en främling som sträcker ut sin hand, en dörr som öppnas, någon som håller fast när allting rämnar, en utblottad människa som ger, ett barns hand i din, outtröttliga män och kvinnor i vita rockar i avklippta jeans och sönderslitna tröjor, sömnlösa arbetslag som röjer i bråten som gräver söker finner lyfter radar upp och systematiserar med sammanbitna käkar och stumma blickar, någon på en båt en strand en gata en flygplats i korridoren i ett annat land nu i morgon om en vecka i oändlighet, en anhörig som lyssnar, en vän som ropar ditt namn över världen, ropar genom väggarna genom rymden ditt namn och ännu ett och alla dessa namn, och du som svarar som ropar tillbaka och finns där, och de som aldrig gör det, kärlek som gått förlorad som upplösts i atomer blivit aska kvarlevor, ett sönderfall pur frånvaro, och all den kärlek det renderar att vi finns, vi som finns som försöker, som just vaknat som tar in, försöker ta in, försöker fast det inte går, och hur allting slår ut, slår upp på vid gavel, slussar fördämningar hundra år av självupptagenhet, som brister ger vika flödar ut över världen över kontinenter kustland, flygplan, säckar lådor filter resurser våra händer vår kunskap vår i sammanhanget knapphändiga förmåga men ändå gränslösa vilja och ofantliga beslutsamhet, en kraft som har satts i rörelse, större än tsunamin, större än döden, större än att just jag finns, en kärlek som sopar rent som samlar upp som öppnar ögon och bereder väg, mellan folk och folk och drivorna av namn, och vart och ett av dessa namn för oss att sedan minnas, minnas vart och ett av dessa namn och den kärlek det renderade att vi alla fanns på denna jord just då och ingen annanstans nån annan gång men då och där, och att vi alltid kommer att minnas hur mycket vi egentligen älskar varandra.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 5 januari 2005